

BANKOKASSÖR, bänngkokassör, m. 5. Tjenstemän vid rikets allmänna bank, som besörjer ut- och invexlingen vid ett kassakontor, m. m.

BANKOKOMMISSARIE, bänngkokåmmisarie, m. 5. Högre embetsman vid rikets allmänna bank, som, närmast under Bankofullmäktige, med sina kamrater delar verkets styrelse, tecknar sitt namn på sedlarna, o. s. v.

BANKOLAN, n. 5. 1) Lån, som emot vissa vilkor erhålles ur rikets allmänna bank. — 2) Den summa penningar, som sålunda bekommes.

BANKOMYNT, n. 5. Det slags mynt, som utgifves af rikets allmänna bank, och som är af tre slag: a) silfver eller speciemynt; b) sedlar, som föreställa och inlösas med silfver; samt c) koppar, hvilket utgifves, för att tjena till skiljemynt.

BANKONOT, f. 5. Se *Bankosedel*.

BANKOREGLEMENTE, bänngkoreglemånnte, n. 4. Reglemente, som vid hvarje riksdag af Banko-Utskottet utfärdas, till efterrättelse för Bankofullmäktige i förvaltningen af bankens medel och tillhörigheter.

BANKOREVISION, bänngkorevischón, f. 5. Offentlig granskning af bankens tillstånd och förvaltning, företagen af särskild dertill förordnade personer; jfr. följ.

BANKOREVISOR, bänngkorevi'sarr, m. 5. Person, som jemte flera andra, på uppdrag af rikens ständer, hör öfverse och granska bankens tillstånd och förvaltning.

BANKORIKSDALER, m. 2. pl. — *dalrar*. Myntstycke om en riksdalers värde.

BANKOSEDEL, m. 2. pl. — *sedlar*. Pappersmynt, utgifvet af rikets allmänna bank och representerande silfver.

BANKOSKILLING, m. 2. pl. — *skillingar*. Kopparslant med värde af en skilling banko.

BANKOTIA, **BANKOTVÅA**, f. 1. (fam.) Bankosedel om tio, två riksdalers valör.

BANKOSTYRELSE, f. 5. Samteliga de personer, åt hvilka styrelsen af rikets allmänna bank är ombetrodd. Jfr. *Bankofullmäktige*.

BANKOUTSKOTT, n. 5. Riksdags-Utskott, bestående af trettiosex ledamöter, hvilka det tillhör att granska bankens styrelse och tillstånd, samt gifva föreskrifter om dess förvaltning.

BANKOVERK, n. 5. (brukas helst i def. form) Rikets allmänna bank. Ordet brukas aldrig om andra banker.

BANKOVÄRDI, bänngkovärdi', n. 4. Det värde, som banken åsätter en egendom, vid fråga om inteckning för lån. *Efter b.*

BANKROTT, banngrótt, m. 5. (tekn.) Fel vid klädes öfverskärning, då här och der oskurna fläckar finnas.

BANKRUTT, banngrútt, m. 5. 1) Offentligen tillkännagifven oförmögenhet att betala sin skuld. — 2) Egendoms afträdande till borgenärerna. *Göra, spela b.* — *Syn.* Cession, Konkurs, Fallissement. — *Adj.* 1) Oförmögen att betala sin skuld. [Bankerott, Banqueroute.]

Anm. Ordet härleder sig ursprungligen ifrån det italienska *Banco rotto* (sönderbrutet bord), hvilket uttryck förklaras af den fordom brukliga saken, att, när köpmän icke kunde betala sina skulder, sönderbrötos deras räknepord (banker).

BANKRUTTERA, v. n. 1. Aftråda sin egendom till borgenärernes förnöjande. — *Syn.* Ceder, Göra cession, konkurs, Gifva upp staten, Slå vantarna i bordet, Bjuda på tévatten, Fallera.

— *Bankrutterande*, n. 4. o. *Bankrutte-ring*, f. 2.

BANKRUTTSPELARE, banngrúttspélare, m. 5. **BANKRUTTÖR**, --ör, m. 5. En, som gör eller gjort bankrutt. — *Syn.* Cessionant.

BANKRÖRELSE, f. 5. En bankirs eller ett bankbolags penningaffärer.

BANKÖR, banngó'r, m. 5. Den, som håller banken på ett spelhus.

BANN, n. 5. Tillstånd, då någon är utesluten ur kyrkans gemenskap. *Lysa i b.* *Belägga med b.* *Upphäfva b.* — *Syn.* Se *Bannlysning*.

BANNA, v. a. 1. Gifva förebräelser. *B. någon för något.* *B. upp någon*, gifva någon skarpa förebräelser. — Ordet brukas helst i fråga om barn, tjenstfolk och underordnade, samt skämtvis om vänliga förebräelser, som man ger någon, hvilken icke är i beroende af en. — *Syn.* Se *Förebrä.* — *Bannande*, n. 4.

BANNAS, v. d. 1. 1) *B. på någon*, gifva någon banner. Liktydigt med *Banna*, men mindre brukligt, än detta. — 2) (reciprokt) Gifva hvarandra förebräelser. — *Syn.* Se *Gråla*. — 3) *B. och svärja*, svärja och förbanna.

BANNBULLA, f. 1. Bulla, d. v. s. påfligt bref, hvarigenom någon lyses i bann.

BANNLYSA, v. a. 2. Utesluta ur kyrkans gemenskap. — *Syn.* Förklara, sätta, lysa i bann, Belägga med b., Förklara i akt, Exkommunicera. — *Bannlysande*, n. 4.

BANNLYSNING, f. 2. 1) Uteslutande ur kyrkans gemenskap. — 2) Tillstånd, då någon är utesluten ur kyrkans gemenskap. — *Syn.* Bann, Exkommunikation, Akt.

BANNLYST, a. p. 1. o. s. c. Utesluten ur kyrkans gemenskap.

BANNOR, f. 1. pl. Förebräelser (till barn, tjenstfolk, underordnade, och i skämsam ton). *Gifva, få b.*

BANNSATT, a. 1. (föga brukl.) Se *Bannlyst*. **BANNSTRÅLE**, m. 2. pl. — *strålar*. (fig.) Bannlysning.

BANNVIGG, m. 2. Se föreg. o.

BANQUE, se *Bank*, B. 1.

BANTLER, banntlér, n. 5. (krigsv.) Axelgehäng, gående snedt öfver bröstet, antingen till venstra sidan, då svärdet deruti hänger, eller till högra sidan, då det uppbär patronköket. [Bandler, Bantler.]

BAR, m. 2. (sjöt.; af fr. ordet *Barre*) Utanföret en hamn belägen sandbank, som försvarar inloppet till densamma.

BAR, a. 2. 1) Obetäckt, blottad. *B-t hufvud, hår, bröst.* *B-a fötter, armar, händer.* *Gå b.* *På b-a kroppen*, närmast skinnet. (Fig.) *Aflåda någon inpå b-a kroppen*, alldeles utblotta någon. *B. värja.* *B. mark*, af snö obetäckt mark. *Ligga på b-a marken, golfvet*, utan något annat än marken, golfvet till bädd.

(Fig.) *Stå på b. backe*, vara alldeles utan uppehälle. *Under b. himmel*, utan tak öfver sig. *Gå med b-t lys*, med obetäckt ljus, utan lykta. — 2) (fig. lagt.) *Gripa någon å b. gerning*, fasttaga honom vid själva gerningens begående. — 3) Som endast och allenast är någonting, utan tillägg af något annat (bättre): blott, endast, ingenting annat än. *Det är b-a vattnet, b-a struntan.* *I b-a skjortan*, utan annan betäckning på kroppen än skjortan. *B-a sanningen.* — *Syn.* Se *Blott*.

BARA, adv. (fam.) 1) Blott, allenast, endast. *Det är b. sanning, ingenting annat. Det var*